Η ανάπτυξη στίλβοντος ποδηλάτου στους δρόμους της προσφυγιάς…

…ή στις νεκρές ράγες του εθνικού μας παρελθόντος.

Έχει ενδιαφέρον η ποιητική στην πολιτική σκηνή της Ευρώπης όπως την είδαμε να εκφράζεται στους λόγους του Γιούνκερ ή ακόμη και της Μέρκελ για τους πρόσφυγες. Ένας πολιτικός λόγος που επενδύει στην πολιτική της επιλεκτικής υποδοχής – δώρο στη μικρή επιχειρηματικότητα η οποία καθώς καταρρέει μέσα στην κρίση της ανάπτυξης γαντζώνεται από τα πιο μακάβρια παραγωγικά σχέδια. Η ενστικτώδης αντίδραση για αντιστάθμισμα των κινδύνων που ενέχει η μελλοντική πληθυσμιακή αλλαγή της Ευρώπης, φαίνεται πως δεν είναι τίποτε άλλο από την προσπάθεια ένταξης μέρους αυτού του νέου πληθυσμού σε νέα παραγωγικά σχέδια παγκόσμιας κλίμακας, σε οικονομικές και παραγωγικές φαντασιώσεις που στην πραγματικότητα δεν περιγράφουν τίποτε άλλο παρά έναν ευρωπαϊκό Μεσαίωνα. Το κέρδος δηλαδή είναι πάλι το επιχείρημα για την υποδοχή ενός μικρού κομματιού του προσφυγικού πληθυσμού, μέρους ενός ανανεούμενου συνόλου που χαράζει τον δρόμο προς τη δύση.

Την πρωτιά όμως της ποιητικής πήρε ξανά ο Αλέξης Τσίπρας δίνοντας μαθήματα ευρωπαϊκού πολιτισμού στην Ευρώπη για το προσφυγικό ζήτημα, ξεχνώντας τον φράχτη του Έβρου για τεχνικούς λόγους, παρόλο που οδηγεί τους πρόσφυγες στον πάτο του Αιγαίου.

Δεν ξέρουμε πόσο θα αντέξουν οι φράχτες των συνόρων τη μετακίνηση πληθυσμών προς τη δύση ή πόσο θα αντέξει το εναπομείναν νόημα των εθνών-κρατών δηλαδή από πού ως πού φτάνουν τα σύνορα μιας χώρας. Ξέρουμε όμως σίγουρα πως η Ευρώπη των επόμενων δεκαετιών δεν θα είναι ίδια επειδή σημαντικοί παράγοντες όπως η υποχώρηση του νοηματικού

περιεχομένου της ανάπτυξης και του καταναλωτισμού, η εμφάνιση μιας τεράστιας αγοράς στις νέες καπιταλιστικές χώρες και γενικά της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και παραγωγής θα την οδηγήσουν στην απώλεια αυτού που ονομάζουμε ευρωπαϊκό πολιτικό πολιτισμό ή όπως αλλιώς θα λέγαμε στην καταστροφή των παλαιών εκβιομηχανισμένων χωρών. Σε αυτές τις απώλειες του παλαιού θεσμισμένου κόσμου το τέλος της εθνικής πολιτικής κατέχει σπουδαία θέση. Ο κόσμος φαίνεται να το γνωρίζει καλά αυτό. Ακούσαμε τους αγρότες να απευθύνονται σε πρόσφατη διαδήλωσή τους όχι τόσο προς την ελληνική κυβέρνηση όσο προς τους δανειστές αλλά ακούσαμε το ίδιο και από τους διαδηλωτές της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Πώς ακούγεται ο αριστερός πατριωτισμός ανάμεσα σε όλα αυτά;

Κοσμογονία!

Μπροστά στα νέα οικονομικά και παραγωγικά σύνορα που χαράσσονται οι άνθρωποι μπορούμε να ζήσουμε πέρα από αυτά κι αυτό ίσως είναι η μόνη εναλλακτική περίπτωση.

Ας το σκεφτούμε…